

A nemzetellenesség ötven árnyalata

2026 január 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

MAGYAR ÖNRENDELKEZÉS – A globális háttérérők hatalomátvételi kísérletét 2026-ban a Tisza Pártra bízta.

Az európai eszmétörténetben a liberalizmus volt az első olyan, többé-kevésbé zárt eszmerendszer, mely univerzálisként tételezett elvi alapokon állva kérdőjelezte meg a fennálló rendet és az azzal nagyrészt összefügg?

tradíciót, beleértve a vallási és a nemzeti hagyományokat is. Nem sokkal később a szocializmus/kommunizmus tette ugyanezt, igaz, más értékvi megalapozottságból. Nem véletlenül mutatott rá (mások mellett) Erdély legnagyobb püspöke, Márton Áron arra, hogy e két ideológia lényegében egyívású. Mi más lenne, hiszen

közös bennük a társadalommérnökség, a messianisztikus hevület, a mélyről jövő egyház- és nemzetellenesség. Tagadhatatlan ugyanakkor, hogy mindkét ideológiának kialakultak olyan változatai, melyek nemcsak kompatibilisek voltak a nemzeti gondolkodással, hanem bizonyos mértékben szervesültek is vele.

Így volt ez az Osztrák–Magyar Monarchia idején is, melynek uralkodó ideológiája a nemzeti liberalizmus volt, aminek ugyan megfontolásra érdemes kritikáját adták – más-más szempontból – olyan nagyságok, mint Székely Gyula, Szabó Dezső és Bibó István. Ugyanakkor a nemzeti liberalizmusnak megvoltak a maga erői is, és mindent egybevetve egy felívelő korszakot jelentett a magyar történelemben.

Hazánkban a nemzeti értékrendet absztrakt elvekből kiindulva a polgári radikálisok kérdőjelezték meg elsőként, akik hatalomra jutva szétpredálták a történelmi Magyarországot, s megágyaztak a 133 napos kommunista terrornak. Hogy mennyire vegytiszta volt ez a nemzetellenesség, azt jól mutatja az eufemisztikusan „kisantant-orientációnak” nevezett, minden magyar érzésű embert sokkoló nemzetárulás. Magukat magyarnak nevező politikusok, beleértve a baloldal által máig sztárolt Jászi Oszkárt, a szerb kormánynál igyekeztek közbenjárni azért, hogy fegyveresen távolítsák el a konszolidálódófélben levő, Horthy Miklós nevével fémjelzett magyar vezetést s őket juttassák hatalomra.

Ez az Istent, nemzetet, szakrális értékeket tagadó baloldal a második világháború után került abba a helyzetbe, hogy bő negyven évig meghatározhatta az ország állami berendezkedését, kivégezve, bebörtönözve, külföldre kényszerítve a korábbi elitet, a nemzet legjobbait, s ami a legtragikusabb, döntő befolyást gyakorolva két nemzedék önképére, nemzettudatára.

(Fontos zárójel: a „jobb” és „bal” jelzőket nem gazdasági, hanem ideológiai értelemben használom. Eszerint a jobboldal tradícióiszta, nemzeti és szakralitásérzékeny, a baloldal értéktagadó, kozmopolita és egyházellenes.)

Illyés Gyula mutatott rá egy interjúban a nyolcvanas évek elején, hogy míg a környező országokban túlhisztették a történelmet (mondhatott volna arcátlan politika-vezérelt mítoszgyártást és történelemhamisítást is, ami egyébként máig zajlik a szomszédságunkban), addig nálunk szabályos hisztlenítés zajlott, mi több, nemzetárulókat emeltek piederstálra az első emlegetett Károlyi–Jászi körtől a tanácsköztársaság pibékjeiig, miközben a valódi nagyságokat – Gömbös Gyulától Horthy Miklósig – diszkreditálni igyekeztek.

Ehhez képest

kiseb csoda, hogy 1990-ben a magyar választók a nemzeti konzervatív erőket juttatták kormányra (nem hatalomra), s nem a magát radikális antikommunistának maszkírozó, nemzetellenességben a kommunistákon is túltevő SZDSZ-t. Utóbbi párt képviselői és sajtómunkásai a magyar szimbólumok ismételt gyalázása és az idegenségkultusz mellett eljutottak odáig, hogy tagadják a nemzeti érdek létét.

Nemzetellenes álláspontot képviseltek minden létező kérdésben a hadsereg leszerelésétől a kultúrpolitikán, a „bizalom-megelőlegezés” – valójában önfeladó – külpolitikán át a nemzeti vagyon elherdálásáig. Hálásak lehetünk a Fennvalónak, hogy midőn a gazdasági holdudvaruk kormányra kényszerítette őket, kiderült az, amit a Demokratikus Charta révén már sejtettünk, hogy a kommunistaellenességük csak álca, megtévesztő demagógia, retorikai hadművelet. Akkor indult a lejtmenet, mely a történelem szemétdombjára juttatta ezt a pont odavaló pártot.

A globális mélyállam a marionettbábuin keresztül már a 2010-es évek legelején világossá tette, hogy a nemzeti kormány megbuktatására törekszik, de helyi képviselői az első adandó alkalommal, 2014-ben arra sem voltak képesek, hogy kiállítsanak egy közös kihívót Orbán Viktorral szemben. A Mesterházy–Bajnai tandem csúfos vereséget szenvedett.

Négy év elteltével újra próbálkoztak, kiegészülve az immár a balra besorolt Jobbikkal. Nem meglepő, hogy nem a ballib társaság vette át a Jobbik jelszavait, hanem a Jobbik adta fel önmagát minden fontosabb nemzeti témában a migrációtól a CEU-ig, leszámítva a külhoni magyarok ügyét, amit akkor még nem tagadott meg a párt a DK-t megszegyenítő jakabpéteri fröcsög stílusban. A Jobbikot a megsemmisülésbe vezető kényszerpályára tevő Vona

Gáborról nem sok jó mondható el, de az tény, hogy nem fordult retorikai szinten az elszakított magyar nemzetrészek ellen a keserves marosvásárhelyi tapasztalat után sem, amikor a nép hangja megszólalt és az egész Kárpát-medencei magyar választóközönség megtudhatta, hogy egy egyszer? székely ember nem hogy az országot, de a disznóólját sem bízna rá.

Talán nem veszi rossz néven Kurtz ezredes, hogy vessz?paripáját kölcsönvéve ama feltételezésnek adok hangot magam is, hogy valahol a CIA megfelel? szakosztályán úgy vélték,

ha nem megy a kormánybuktatás az ideológiai baloldaltól, akkor a kihívó pozíciójába segítenek egy nemzeti szlogeneket (is) pufogtató, magát jobboldalinak mondó sokgyerekes családapát. Lehet, hogy a képlet m?köd?képes is lehetett volna, de a lehet? legalkalmatlanabb embert találták meg erre a szerepre.

Vélhet?, hogy a politikafogasztó közönség tagjainak jó része vezet hozzám hasonlóan „MZIP best of” listát – nálam az a bemondása áll a sor élén, hogy [Orbán Viktor](#) a felel?s az orosz–ukrán katonai konfliktus kirobbanásáért. A mélyállami projekt ismét megbukott, annak rendje és módja szerint.

És itt vagyunk 2026-ban, amikor egy olyan ember áll a több mint másfél évtizede vereségből vereségbe bukdácsoló balos tábor élén, aki el?szeretettel használja a nemzeti szimbólumokat és a nemzeti retorikát, nem keveset egyébként a Fidesztől kölcsönözve. Azért érdekes lenne belelátni azoknak a szavazóknak az agyába, akik a balos agymosás hatására teljesen elszakadtak a gyökereiktől, és sugárban hánynak minden nemzeti szimbólumtól, a Trianon-témától, Wass Alberttől, vagy akár magyar zászlótól is, de ezzel együtt a Tisza Párt táborába tartoznak. Ugyanakkor azt lehet tapasztalni a mindennapi életben, hogy ez a nemzeti máz nem hatástalan.

Igaz ugyan, hogy a Tisza bázisának magját ugyanazok alkotják, akik 2014-ben az MSZP utódpártjainak valamelyikét támogatták, 2018-ban a koordinált, 2022-ben az összefogásos ellenzéket, viszont az is tény, hogy nemzeti gondolkodású emberek esetében is sikeres ez a demagógia, meg persze a kormányellenes uszítás, ami ezerrel megy megannyi csatornán.

Bizony léteznek hús-vér „csalódott fideszesek”, továbbá párt nélkül maradt Jobbik-árvák, aki soha nem szavaztak volna egy Gyurcsány-vezette ellenzéki listára, de valamilyen rejtélyes okból hajlandók voksukat Magyar Péterre adni, akinek politikája – kiindulva EP-képviselőinek szavazataiból – ugyanolyan nemzetellenes, mint a korábbi brüsszelita báboké, de a nemzetgyilkos csomag piros-fehér-zöld pántlikája elég nekik a félreszavazáshoz.

A most hivatalosan is elindult kampány tétje ezeknek az emberek a visszatérítése a nemzeti oldalra, annak tudatosításával, hogy

itt ismét ugyanaz zajlik, mint az előző három választáson: a globális háttérrel?k hatalomátvételi kísérlete, s hogy a Tisza Párt nem képvisel mást, mint a nemzetellenességnek egy újabb árnyalatát.

Borbély Zsolt Attila - www.magyarnemzet.hu

Ajánló
